

добра фамилия и още е списована; но физиономия-та ѝ ужасно безобразна; тя ще кара челоуѣцы-тъ да са спиратъ по улицы-тъ да я глѣдатъ, толкозъ по-много, че несъразмѣрность-та въ нашя външнень видъ е поразителна. Азъ схмъ сухъ тънъкъ и дългъ; а тя е ниска и дебела. Тя даже въ свое-то семейство, кое-то е извѣстно поради своя-та глѣстина, счита са за извънъ мѣрка-та пълна.» Единственна-та прѣчка да избержтъ невѣста-та № 11 служила крайна-та ѝ младость; и кога-то по тѣзи причина были прекъснжты споразумѣнія-та, то Кеплеръ са обърнжлъ съ гърбомъ къмъ всичкы-тъ си свѣтници, и самъ си избралъ невѣста, коя-то была заблѣжена въ расписа съ № 5, къмъ коя-то той както самъ си исповѣдва, осѣщаль особенно влѣченіе и отъ коя-то са отстранилъ само по свѣты-тъ на свои-тъ пріатели, кои-то му прѣдставлявали вѣроятностно ниско-то ѝ происхожденіе.

Като нарѣдилъ домашны-тъ си работы, Кеплеръ са прѣдалъ, съ свойственно-то нему стараніе, на астрономическы-тъ занятія и скоро издалъ на свѣтъ най-знаменито-то отъ съчиненія-та си, подъ заглавіе: «Хармоники.» Въ пета-та книга на това съчиненіе той изложилъ своя-тъ **третій законъ**, споредъ кой-то квадраты-тъ на періодическы-тъ времена на планеты-тъ сжъ съразмѣрны съ кубове-тъ на растоянія-та имъ отъ слънце-то. Открытие-то на този законъ привело Кеплера въ безграниченъ восторгъ. «Това,» казва той, «кое-то азъ пророкувахъ прѣди двадесять и двѣ години, кога-то открьхъ петъ-тъ правилны геометрически тѣла между небесны-тъ орбиты; това, въ кое-то азъ твърдо вѣрвахъ прѣди още да видя Птоломеевы-тъ хармоники; това, за кое-то са обѣщахъ на мои-тъ пріатели въ заглавіе-то на тѣзи книга, на коя-то дадохъ име прѣди да са увѣря за мое-то открьтіе; това, кое-то прѣди шестнадесять години азъ считахъ за непознато, заради кое-то са присъединихъ при Тихо, зарадъ кое-то азъ живѣхъ въ Прага и посвятихъ най-добра-та часть на живота си на астрономическы изслѣдванія; — искарахъ го най-послѣ на видею и, противъ всяко ожиданіе, азъ са увѣрихъ въ истинность-та му. Осемнадесять мѣсяцы са изминжха откакъ заблѣжихъ първо-то блѣзуканіе на свѣтлина-та; три мѣсяца — откакъ са зора зазори; и само нѣколко дни отъ какъ изгрѣ надъ мене ясно-то слънце, по-свѣтливо и по-хубаво отъ всякой другъ пхть. Нищо ма не удържж. Азъ схмъ увлѣченъ отъ священныя восторгъ! Азъ ще востържествувамъ надъ челоуѣчество-то съ честна-та исповѣдъ, че схмъ грабнжлъ златны-тъ ссѣдове на Египтены-тъ за да въздигнж скинія на Бога живаго далечъ задъ предѣлы-тъ на Египетъ. Ако ма прощавате, азъ са раждамъ; ако са сърдите, азъ можъ да търпя; жребы-тъ сж хвърлены, книга-та е написана, да са чете или сега или отъ потомство-то — все едно ми е. Азъ можъ да чакамъ за читатель едно цѣло столѣтіе, както и самъ Богъ е чакалъ шесть хыляды години за наблюдатель.» Съгласно съ мнѣніе-то, кое-то Кеплеръ ималъ за «Музика-та на сферы-тъ,» Сатурнъ и Юпитеръ държели басъ, Марсъ — теноръ, Земля-та и Венера — алто, а Меркурій — дискантъ.

«Бѣдность-та, въ коя-то са намѣрвалъ Кеплеръ — говори Съръ Давидъ Брюстеръ въ съчиненіе-то си «Живота на Ньютонъ,» — съставлява печална противоположность съ заслугы-тъ, кои-то той направилъ за наука-та.